

DECLARATIO
D E T Y R O N E N -
S I S E T T I R C O -
NELII COMITVM,
sociorumque fuga.

Am. Lyon
Jr

LONDINI
Excudebat ROBERTVS BAR-
RAVS Typographus Regius.

ANNO 1607. 7

07 - 865

DECLARATIO DE TYRONENSIS ET TIRCONELII COMI- tum, sociorumque fuga.

Vm naturā, omniumq
hominum more & consuetudine
ita sit comparatum, vt, si quid no-
ui subitō & p̄ter expectationem
accidat, id varijs sermonibus di-
uersisque iudicijs passim circum-
feratur; cūmque idipsum fortassis
hoc tempore sit euenturum, vt de
repentino discessu, vel potius fuga duorum Comitum Ty-
ronensis & Tirconelii, ac cæterorum qui illo-
rum fugæ socios se adiunxerunt rumore sparso rei noui-
tas varijs sermonum atque opinionum commentis mate-
riam præbeat; Idcirco hæc paucula scriptis mandanda,
& per uulganda censuimus, vt ea de re omnis error ex ho-
nori animis eximatur: Non quod illos ipsos tanti
mandos putemus (quos rudes & agrestes, nulliusque
retij homines fuisse constat, si propria & nativa illorum
conditio spectetur) sed ne Principum aliorum animis cal-
lige offensa mutuam inter nos atque illos amicitiam
quæ in modo imminui aut infuscarī patiamur.

A i

Quorum

Quorum gratiam tametsi fugitiui isti primo forsitan aduentu splendidis honorum & dignitatum titulis aucupari, & benignitatem (ut erga homines eius ordinis & loci) percurunt elicere ; cum tamen illos veris coloribus depictos (quoad hac breui declaratione licebit) & quales reuera sunt, omnium oculis aperte conspicendos indicauerimus ; iure optimo ab exteris omnibus (quibuscum vicinitas nobis aut vsus est) ea humanitatis & æquitatis officia poterimus expectare, quæ honori & amicitiae consentanea sint ; à subditis vero nostris eam fidem atque obseruantiam exigere , (quod ad profugos istos attinet) ad quam præstandam iuris naturalis , perpetuique erga nos obsequij indissolubili nexu sunt obstricti.

Itaque illud primo loco est declarandum, non hæreditatis aut sanguinis iure, illa honoris ornamenta, aut amplas possessiones profugis illis obuenisse , nec pro virtutis mercede & præmio esse tributa ; Verum Serenissimam Reginam sororem nostram felicissimam ac celeberrimam meioritatem prudenti' olim consilio, certis de causis ad Regni rationem spectantibus, ac nosmet deinceps ob eandem rationem illos alijs quibusdam eiusdem prouinciarum incolis atque habitatoribus prætulisse , qui stirpis & gentilitatis iure eos honores sibi potius deberi arbitrabantur , ac iustius poterant vendicare.

Deinde, ut veram tam desperatae fugae causam declameris , certissimum est non aliam fuisse , nisi scelerum fraudumque suarum conscientiam. Quod, quemadmodum nobis nostrisque in hoc regno confiliarijs, & Hiberniae præfecto, ac ceteris qui ibidem nobis sunt à consilio est exploratissimum ; sic argumentis luce meridianæ clataribus (ut occasio dabitur) omnibus patet. Scilicet omniam tantæ ignominiae atque infamie declinanda gestas & commentitias fabulas ab illis diffusas domigimus, perinde quasi religionis causa interclusi, iani ex profecti, (cuius quidem religionis species ac novum modu-

3

farijs criminibus & machinationibus vt velum quod-dam , plerunque solet prætendi) aut iniquius cum illis esset aëtum in ijs causis , quæ in iure iudicioque inter illos ac nosmetipos , aliösue subditos nostros , versabantur ; huius calumniæ refutandæ causâ , breuiter aliquid erit dicendum.

Quanquam enim minimè nobis opus est multis argumentis ea confirmare , quæ de istorum hominum vitâ contaminatissimâ , & corruptissimis motibus dicenrur ; (quorum flagitia recenti hærent memoriâ ex eo tempore , quo non solum nefarij perduelles à fide quam Reginæ debebant , desciuerunt , sed etiam prodigiosa & barbara immanitate patriam suam illis qui tum temporis vtrumque Regnum , Angliæ parité & Hiberniæ odio infestissimo prosequabantur , tanquam sub hasta & præcone , turpissimo mercatu venalem proposuerunt ;) tamen vt omnibus non iniquissimi iudicij hominibus pateat , quâ absona & absurdâ sint quæ comminiscuntur ; verissimè profitemur & verbo Regio asserimus , tantum abfuisse , vt quidquam periculi aut metus religionis causâ illis crearetur , vt ne vmbra quidem terroris sit intentata , nec propositum nobis vñquam fuerit , eam ob causam illis molestiam exhibere .

Qui cum in omni vitâ , vsque adeo à probitate morum , & ab ipsa specie honestatis fuerint alieni , vt nec in homicidio crimen vllum , nec legitimi coniugij vsum aliquem , nec fortitudinis specimen aliquod nisi in cædibus ac rapinis esse duxerint ; facile cogitabamus superuacaneum omnem laborem futurum , si quis ab opinionum dissensif ad concordiam religionis eos prius reducere cona-
tiam ex communi vitâ consuetudine , eorum men-
tatione aliqua sensuique religionis imbutos esse

issimilis est ratio alterius calumniæ , quâ se excusat
namet si quicquid sibi iuris vlla in re assumunt
& ven-

& venient, id totum, posteaquam summissi & suppli-
ces, nefarij perduellionis veniam à nobis essent deprecati,
nostrâ benignitate & merâ gratiâ illis est tributum; ta-
men vix vnquam eiusmodi causa ab illis in controuer-
fiam iudiciûmque est adducta, in qua non maior extiterit
erga illos fauoris & gratiæ nostræ inclinatio & propen-
sio, quârâ erga alios quibuscum litem habuerunt; Nisi
forte illis in rebus, quas eo animo atque in eum finem ab
illis queri liquidò constabat, vt viribus atque opibus su-
pra modum austri, ad eam potentiam sibi viam munirent,
qua (si ad pristinam perfidiam redeundum illis videre-
tur) nostro imperio atque autoritati se opponere, aliósque
illius ditionis subditos nostros, illis ipsis generis dignitate
haud paulò præstantiores, nec ijs quoquo modo obstri-
ctos, impunè possent opprimere.

His autem de illorum vita factisque hunc in modum
breuiter expositis, hac conclusione rem totam comple-
temur; Nimirùm, adeo manifestè liquere, coniuratio-
nem ab illis (ante fugam suscep tam) seditionis concitan-
dæ bellique intestini inflammandi causâ, esse factam; vt,
si in iudicio comparerent, ne verbum quidem habituri
essent quo se reos esse inficiarentur. Nec id solum, sed
etiam per sacerdotes quosdam sacrilegos, aliósque perdi-
tissimos homines tantu sceleris ministros, conatos esse, vt
Principes exteriores ad inuadendum Hiberniæ Regnum in-
citarent, suámque opem & operam ijs detulisse, si quârâ
flagitiōse isti inuitabant, tam libenter illi assensum præ-
buissent. Quo in scelere perpetrandō memorabilis qui-
dem, sed execranda est feritas & crudelitas quam sibi
posuerunt; quibus nempè erat decretum & constitutum
non solum Imperio nostro se subducere, sed etiam
eius regni incolas adhuc superstites, quorūmque maiores olim
Anglicanâ traxerant, quorūmque communū atque com-
funditus tollere atque extirpare. Sed tamen

exitiosa illorum consilia , & nefarij conatus , quibus impuri Sacerdotes & Iesuitæ faces & fomenta suggerunt & subministrant (ad hoc vnum ferè, vt videtur, suis ipsorum præceptis & disciplinâ imbuti atque instituti, vt subditos à fide & obsequio erga Principes abducant & ad seditionem impellant) nondum ex animi sententia succelserunt, nec eos habuere fautores de quibus inaniter gloriantur ; ita nobis est persuasissimum, hanc breuem verissimamque déclarationem , apud omnijum animos qui illam diligenter & æquis iudicijs expenderint , tantum fidei habituram, quod satis sit ad refellendas omnes calumnias quas homines maledici, perfidi, & ingratissimi contra nos & nostrum iustum moderatūmque imperium efuturae , vel potius ore virulento euomere audebunt ; omninoque effecturam , vt non aliter à Principibus exteris excipientur , atque illi subditos suos, naturæ Lege maximisque beneficj obstricatos, cum à fide & officio descierint, & fuerint rebelles,
ab alijs excipi velint.

(4)

